

Perashat Vayakhel 5784 Shekalim

Velas: 6:26 pm

Fin Shabat 1: 7:18 pm - R"Y: 7:50 pm

Fin Shabat 2: 7:29 pm - R"Y: 7:57 pm

מעשה המשפט

Marcos y Lety Amiga

Maasé Bet Din

Rab Rafael Harari

חבר בה"ד אמת ומשפט

Maasé Sheaya

¡¡No recibí ningún pago!!

iSube, te llevo!

Caso 1: Nir contrató un famoso catering para el Bar Mitzvá de su hijo, pidió los mejores manjares y postres para éste festejo. Como ya es costumbre hoy en día, todo el diálogo de la contratación fue vía correo electrónico, desde que Nir apartó la fecha, por el mismo medio recibió el menú y lo escogió, y también recibió un correo pidiendo el anticipo de pago para apartar el evento.

El problema ocurrió un día después del evento cuando Nir recibió un nuevo correo del catering con el monto y la cuenta para depositar el resto del pago, y Nir realizó la transferencia de manera exitosa. Al siguiente día recibe una llamada del dueño del catering para averiguar por qué razón no ha pagado la deuda, Nir se disculpa y le dice que ayer mismo después de recibir su correo electrónico realizó la transferencia y le mandó el comprobante. Después de verificar los datos y correos, se dieron cuenta que unos hackers se infiltraron al correo del catering y cambiaron la cuenta de banco para depositar el pago. El dueño exige su pago, ya que no recibió nada, y Nir se excusa que él ya pagó ¿Está Nir obligado a pagar de nuevo, o el catering perdió el pago?

Caso 2: Ilan le debe a Sami 2,000 dólares. Llegó la fecha de pago y Sami le dijo "en 10 minutos te mando un muchacho para que le des el dinero". Exactamente después de 10 minutos tocaron la puerta y le dio el sobre con el dinero al muchacho que tocó. Al cabo de un minuto tocó la puerta otro muchacho diciendo que es el mensajero de Sami que viene por el dinero. Al parecer Ilan entregó el dinero a la persona equivocada, ¿debe Ilan volver a pagar la deuda?

Respuesta: Antes de nada debemos definir quién fue la víctima de la estafa de los hackers, Nir o el dueño del catering.

De primera instancia podemos pensar, que Nir fue estafado al recibir un correo falso y tendrá que volver a pagar realmente a la cuenta del catering para saldar su deuda, sin embargo, Nir actuó exactamente según lo acordado, él recibió un correo del Catering requiriendo el pago y él pagó.

Este razonamiento comienza apartir de lo que dice la Guemará (ב"מ צח:) que en el caso que el prestamista envió un mensajero para recibir el dinero, y se le perdió en el camino, el prestatario está exento de volver a pagar, el Ritb"á (בשמו: נו: במיק"י: נו: בשמו) aumenta que aún si acordaron que la persona que llegue con un documento a nombre del prestamista se le deberá entregar el dinero de la deuda, ésta persona se considera un Shaliaj y se le debe entregar el dinero, y a partir de ahí está exento de pagar, más aún dice el Baäl Hatrumot (ח"ג סי' ז') que también en el caso que el mensajero trajo un documento falso ya que el prestatario actuó según lo acordado es Patur (ע"י חו"מ סי' קכ"א סעי' א').

Volviendo a nuestro caso ya que el correo se considera un documento que viene de parte del catering, ya que el manejo de reserva y pago, como toda la comunicación entre el cliente y el catering es por medio de correo electrónico, el cliente no debe verificar ni sospechar acerca de un posible engaño, por ende, Nir actuó según lo acordado y está exento de pagar de nuevo la deuda, ya que realmente el prestamista fue estafado, (ע"י שו"ת הר"ף פרק הגזול ע"צ: לו: הובא בטור חו"מ סימן קכ"א).

Sin embargo, en el caso de Ilan deberá volver a pagar, ya que el que un muchacho haya tocado la puerta después de los 10 minutos no lo exenta de verificar que realmente sea el muchacho el mensajero de Sami, ya que entregó el dinero irresponsablemente deberá volver a pagar la deuda.

Hanania vive en Bené Berak, vende verduras a bajo precio, directamente desde el camión, para mantenerse. Un jueves por la noche, cuando terminó la venta, vio a un anciano que previamente le había comprado algunas cajas de verduras, pidiendo un "aventón". Pensó: "seguro no vive lejos de aquí, yo tengo coche, ¿por qué no lo llevo?" Se volteó y le dijo: "Por favor, sube y te llevaré. Sólo muéstrame el camino a seguir."

El anciano subió al camión y lo guió a la calle Kaaneman. Hanania condujo hasta llegar a la entrada de Bené Berak, cerca de la Coca Cola, el anciano señaló a su izquierda, y Hanania dudoso, preguntó: "¿seguro de que quieres girar a la izquierda, estamos saliendo de la ciudad?" "Sí", dijo el anciano. Hanania, no había planeado un viaje tan largo. Se volvió al anciano nuevamente y le dijo: "Sólo dime a donde tienes que ir, así puedo planificarme". El anciano le respondió que vivía en la ciudad de Lod. En ese momento estalló una guerra interna en Hanania. Sólo pensaba en un viaje de unos minutos en Bené Berak, no estaba preparado para un viaje tan largo, un jueves, en una carretera muy transitada y congestionada.

Antes de bajar al anciano del camión Hanania sintió que había sido dirigido aquí para una prueba especial a su medida, así que manejó hasta Lod, Hanania estaba seguro de que en poco tiempo llegaría a la casa de aquel anciano, pero el anciano lo llevó hasta los adentros de la ciudad, hasta que finalmente le señaló cierto edificio y le dijo que esa era su casa. Hanania detuvo el auto y bajó al anciano con sus cajas, pero el anciano le dijo que vive en el cuarto piso, sin ascensor y no tiene fuerzas para cargar. Hanania una vez más aguantó y subió las cajas.

Cuando salió de ahí, dijo: "No me arrepiento, Hashem me convocó a hacer una Mitzvá y tuve el privilegio de cumplirla hasta el final".

Cuenta Hanania que a partir de ahí sintió una ayuda del Cielo especial. Hanania tenía una hija que no se había casado aún, y después de eso salió con un Bajur especial y al poco tiempo se comprometió.

En el compromiso Hanania se levantó para hablar y dijo: "No conocemos los cálculos del Cielo, pero al parecer conseguimos éste Shiduj gracias a la Mitzvá que hice".

Halaja Lemaasé

Este Motzaé Shabat es Rosh Jodesh Adar II, por lo tanto, surge la cuestión, de qué hacer en el Bircat Hamzón Seudá de Shelishit, se dice Retzé como cada Shabat, o únicamente Yaälé Vayabó ya que está recitando el Bircat Hamazón de noche, o debe decir las dos ¿cuál es la manera correcta de conducirse en esta situación?

Respuesta: El Shuljan Aruj (קפ"ח י') menciona que cualquier Motzae Shabat se dice Retzé aunque recite el Bircat Hamazón de noche.

Sin embargo, en el caso que es Rosh Jodesh el domingo, y la persona continuó comiendo pan

Hamotzi de noche, ya que comió pan tanto en Shabat como en Rosh Jodesh, discuten los Poskim (שם) que hay que decir, el Ta"z sostiene que se dice Retzé y Yaälé Vayabó, el Maguen Abraham opina que decir las dos es una contradicción, por lo tanto, dice solo Yaälé Vayabó, y por otro lado el Ben Ish Jay (חוקת כ"ב) sostiene que se dice únicamente Retzé.

Por lo tanto, lo mejor es dejar de comer antes de Tzet Hacojabim, ya que de esa manera según todos se dice únicamente Retzé (קישור ע"י מ"ד י"ז).

Si comiste después de Tzet Hacojabim, consulta con un Rab qué debes Hacer.

פרשת שקלים - איחוד הכלל

"כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כפר נפשו... העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל לתת את תרומת ה' לכפר על נפשתיכם". בטבעו של האדם להרגיש חשיבות בעשייתו - הוא עשה, ובזכותו נעשה הדבר למשל כאשר בונים בית כנסת, ישיבה או מוסד כל שהוא, רבים מהאנשים שהיו עוסקים בהקמתו ואמרו באמת ובתמים כי בזכותם נבנה הדבר, ובלעדיו לא היה קיים מפני שתרם רבות לקיומו, וגם אם תשאל אחר תופתע לראות שגם הוא חושב כך שבלעדיו לא היה נבנה, וכן רבים מהעוסקים והמעשילים בדבר, כי כך בטבעו של האדם לחשוב שהוא הגורם והסיבה העיקרית לעשייה.

וכעין זה מצינו בפלא יועץ שיבאר בערך נקימה שיש אנשים שכאשר יראו שיארע צער ונזק לאדם שגמל עימהם רעה, תכף יאמרו בשבילי הרעה הזה - הדיינו הקב"ה הענישו מפני שציער והזיק אותי. בודאי שאין מחשבה זו מן הדעת, וכי חסר לאדם עצמו די עונות אחרות כדי שיינשג בגללם ורק מפני אותו עימות עם פלוני אלמוני נענש, וכי צדיק מושלם הוא אשר רק חטא זה בידו. אלא הוא שאמרנו, אדם מרגיש שהוא עשה בגללו ובזכותו נעשה ונגרם הכל. (ובאמת לא ישיכילו אנשים אלו שחושבים כן, כי זה רעה להם שכל שחבירו נענש בגללו, אין מכניסים אותו למחיצתו של הקב"ה. עיין שבת קמט.)

איננו בחז"ל על הפסוק "ויקה שם ויפת את השמלה" וגו' (בראשית ט' כג) וברש"י אין כתיב ויקחו, אלא ויקח לימד על שם שהתאמץ במצוה יותר מיפת, לכך זכו בניו לטלית של ציצית". משמע שבזכות שם זכינו למצוות ציצית. ומאידך משמע שבזכות אברהם זכו בציצית ולא בזכות שם, כדאיננו בחולין (פס). בשכר שאמר למלך סדום "מחוט ועד שרוך נעל" זכו לשתי מצוות, לחוט של תכלת, ולרצועה של תפילין. (פירש"י חוט של תכלת - ציצית.) אם כן בזכות מי זכו, האם בזכות שם או אברהם? אלא ודאי בזכות שניהם.

ואם נתבונן יותר, זכינו למצות ציצית גם בזכות אותו רועה כבשים וגוון הצמר וגם בזכות טווה החוטים וגם בזכות התופר והחייט. ציצית אינה נגמרת בשם או באברהם, בזכות כולם זוכים בזכות הביחוד הדבר נבנה. (פעם שמעתי שצריך להכיר תודה גם לאותה אישה כונית שמוזגת כוס חלב לבעלה קודם צאתו לעבודה בשדות עצי הגומי של דרום אמריקה כדי לייצר את הצמיגים של הקומביין שקוצר את החיטה שממנה מכינים את הלחם שאנו אוכלים).

זהו הרעיון הטמון בפ' שקלים אשר לכל אחד יש חלק בעשיית המשכן כולם שותפים בו, בזכות כוח האיחוד הדבר נבנה. טבעו של האדם לחשוב שהוא עשה העיקר ובזכותו בלבד, הקב"ה מצווה זאת מחצית השקל כולם יתנו בשווה העשיר לא ירבה והדל לא ימעט כדי שיכירו כולם שהמשכן שייך לכולם ואין לאחד עדיפות על משנהו.

מעשה היה במלך פרס שחלה ואמרו לו הרופאים אין לך רפואה עד שיביא לך חלב לביאה, והיה אחד שאמר שיכול להביא למלך, לקח עימו עשר עזים והלך ליער למקום גוב האריות, והיתה שם לביאה אחת מינקה את גוריה. ביום הראשון עמד מרחוק והשליך לה עז אחת ואכלתה, יום שני התקרב מעט והשליך לה אחרת, וכך היה מתקדם יום אחר יום עד שהיה קרוב אצלה ממש והיה משחק עמה ולקח מחלבה וחזר אל המלך בשמחה. כשהיה בדרך נרדם קמעה וראה בחלומו שאברי גופו היו רבים זה עם זה, הרגלים אומרות: אין כמונו, שאם לא הלכנו לא היה אפשר להביא את החלב. והידיים אומרות: אם לא היינו חולבות לא היה כלום. והלב אמר: אם לא נתתי את העצה החכמה איך להצליח לחלוב מהלביאה מה הועלתם כולכם. והלשון אמרה: אין כמוני, שאם לא אמרתי מי היה עושה? אמרו לה האברים: איך לא יראה להדמות לנו ומה מעשיך? אמרה להם הלשון תראו שאני שולטת עליכם. וקמה האיש מחלומו ושמר את הדבר, הלך אצל המלך ואמר לו: אדוני

המלך, הא לך חלב כלבתא, קצף המלך וציוה לתלותו על שהעו להתל בו ולהביא לו חלב של כלבה, כשהלך להיתלות התחילו כל האברים לבכות, אמרה להם הלשון, הלא אמרתי לכם שאין כמוני ובכם אין ממש, אם אני מצלת אתכם תודו לי שאני מלך עליכם, אמרו לה: הן. אמר האיש לתולין אותו: החזירוני למלך כי דבר מה לי אלי, מפני מה ציוה לתלותו? שאל את המלך מפני שהבאת חלב כלבה במקום חלב לביאה, אמר לו נסה וראה שתרופה זו תועיל לך, ועוד שבלשוננו לביאה קוראים כלבתא, לקחו וניסו והמלך הבריא. והעשירו אותו עושר גדול. ועל זה אמר הכתוב "חיים ומוט ביד הלשון".

האברים רבו בניהם מי יותר חשוב, בזכות מי הצליחו לחלוב מהלביאה המסוכנת? והמתבונן ודאי יכיר שבזכות כולם, בזכות הרגליים והידיים והלב, ועדין איננו יודע אם בזכות הלשון? בודאי שהלשון חשובה ובידה החיים והמות, אבל היא לא חשובה כל כך בסביבת הצלחת מבצע זה של חליבת הלביאה, (שהרי אפשר להסתדר גם בלי פה ולשון) אלא אפשר לומר שללמדנו בא, לכל אבר יש חלק בעשייה ואפילו גם לאמירה בעלמא יש לכאורה שותפות מלאה, כל אחד דבר מסייע ועוזר, לכל אחד יש חשיבות שכולם שייכים בהצלחה. ודו"ק.

זהו ההכרח הגדול בבנין המשכן שישתתפו בו כולם ולא רק במי שידבנו לבו שתרומה זו היא עבור האדנים, הבסיס למשכן כולו שעליהם המשכן נתמך. כדי לבנות מדור ומשכן לקב"ה צריכים להיות הכל שותפים בו, שלכל אחד יהא בו חלק ושייכות כי האיחוד והשותפות היא מעלת ועוצמת הכלל שגורם את ההצלחה. כשכולם אגודה אחת יש בהם את כוח הקיום. במדרש אמרו בנוהג שבעולם אגודה של קנים אין האדם יכול לשברה, ואילו אחת אפילו תינוק משברה. (תנחומא נצבים). אמרו חז"ל (ברכות ח'). "א-ל כביר ולא ימאס" (איוב לו) שאין הקב"ה מואס בתפילת רבים, לרבים יש כוח הם עוצמה.

ונראה שזוהי לכאורה שורש הסיבה ליצירת האנשות בזוגות, בצורה של משפחה, למשפחה גדולה יש את היכולת להשיג יותר עוצמה הם לכאורה יד אחת ומטרה משותפת, זהו כוח המשפחה שהאיחוד שבה גורם לעוצמה רבה.

והוא הדבר אשר הביא את מהות קיומה של האומה את האפשרות לקבלת תורה, כמו שפירש"י על הפסוק "ויחן שם ישראל כנגד ההר", ויחן ישראל לשון יחיד שנעשו כולם כאיש אחד בלב אחד. (דהיינו עוצמת האיחוד בכוחה להביא אפילו תורה).

איחוד הכלל בדבר הוא סוד קיומו, ובלעדיו זה הקיום הוא ארעי וזמני. ולכן נדרש בהקמת המשכן מכל אחד את תרומתו, ובשותפות זאת שכולם לכאורה עם מטרה משותפת יד אחת יש עוצמה קיום ויציבות. בטבעו של האדם להרגיש שהוא בלבד הקים אבל באמת כולם שותפים ובונים יחדיו, (בכל בנין ומוסד, הבנאי בונה, הרצף מרצף, החשמלאי את התאורה, וכן הגבאים, וכן המסייעים בזכות כולם, וכו' - כולם שותפים בו).

משיח בא בגלל בתו של לוט, בגלל נעמי, בזכות רות, בזכות אמיצותו של בועז, בזכות עזרתה של אשת יש, אין אחד עושה. כשהרבים עושים, כשכל אחד נותן את חלקו, אזי יש עוצמה.

תורתו של יששכר כל כך גדולה מפני שגם לזבולון יש חלק בה, יששכר לא לבד, תורתו בנויה מאיחוד של עוד אדם, לתורה זו יש יותר כוח מתורה של אחרים.

אסתר בקשה מהמעם צומו עלי, ידעה כשלכולם יש חלק בהצלה, כשכולם עושים ושותפים יחדו יש הצלחה.

כל אדם עושה משהו בכל אחד טמון השפעה מסוימת. כתוב בספרים שיש שישים ריבוא אותיות בתורה כנגד נשמות עם ישראל, לכל אדם יש את ללמדנו כשכל אחד נותן את חלקו

כשכולם שותפים זוכים לעוצמה זו של תורה כמו שנאמר בה' ה' עוז לעמו יתן" (תהילים כט).

העולה מהדברים שלכל פרט בכלל יש חשיבות והוא הסיבה להצלחה, מכאן יש להכיר את כוח השפעתו אפילו של היחיד על הכלל. אדם יושב ולומד בהתמדה ובהתלהבות גדולה משפיע על כל הסובב אותו, הוא שותף להצלחה ולהתעלות של כולם, כשאדם מקדש את ה', פעולה זו גורמת להתעוררות אצל כולם, יש לו חלק בהצלחתם.

מאידך גיסא גם להפך, כמה צריך להזהר לא להיות שותף בחילול ה' או להיות הגורם להחלשת חברו. גחזי אין לו חלק לעוה"ב וירושלמי (סנהדרין פ"י ה"ב) אמרו: היאך היו דוחה גחזי את התלמידים? "גחזי היה אדם גדול בתורה אלא שכן היו בו ג' דברים עין צרה וכו' בשעה שהיה אלישע רבו יושב ושונה ישב גחזי מחוץ לשער וכשהיו התלמידים באים ורואים אותו, אמרו: אם הוא איננו נכנס אין אנו נכנסים והלכו להם, והיתה המשנה ששנה אלישע נאמרת ואין אדם נהנה ממנה כלום". - בסה"כ אינו נכנס לשיעור, לא אומר כלום, הוא כבר הסיבה לחילול ה' ולביטול תורה של רבים. כמה עוצמה טמונה במעשי אדם יחיד בתוך הכלל.

אמר הכתוב "מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו ולא ימס לבב אחיו ללבבו" (דברים כ', ח') - כלומר בשעת מלחמה לאדם שירא ומפחד מן האויב יש ציווי מיוחד שיחזור לביתו כדי שלא ישפיע על אחרים ויגרום שגם אחרים יפחדו כמותו. והגר"ה שומלביץ זצ"ל כתב שדו"ק זה לא נאמר במלחמה דוקא אלא אפילו במי שאינו הולך בדרכי האמונה והבטחון, שיהיה שלא יהיה לו חלק ושותפות ברפיון הסובב אותו.

הרבה שותפים לדבר, במשכן הקב"ה רוצה שכולם יתנו את מחצית השקל כדי שלכולם יהיה חלק שוה בו, המשכן הוא הבסיס שעליו מתנוססת האומה כולה, כשכולם שווים כשהעשיר לא ירבה והדל לא ימעט כולם יודעים ומרגישים בשייכות, כולם בונים ביחד זהו מעלת הכלל- העוצמה הרבה.

הפסוק אומר "ויקם משה את המשכן", (שמות מ', יח) וכי משה הקים? והלא בצלאל הקים, כמאמר הכתוב: "וימלא אותו רוח אלוקים בחכמה בתבונה ובדעת וגו'", (שמות לה, לא) אלא ללמדנו בה שעל אף שבצלאל בנה וחשב הכל, לא הוא בלבד הקים אלא האומה כולה שותפת בו. (ומה שכתוב משה הקים לאו דווקא אלא ששקול משה כנגד כלל ישראל - כלל נפשות ישראל נכללים ונקראים בשם משה).

איננו בנדרים (פא) "על מה אבדה הארץ?" כלומר מדוע נחרב בית המקדש, ופירשו "שלא ברכו בתורה תחילה" וביאר הר"ן שהתורה לא היתה חשובה בעיניהם כל כך שיהא ראוי לברך עליה, ומאידך גיסא איננו ביומא (ט): שבית המקדש נחרב מפני ג' דברים שהיו בו עבודה זרה, גילוי עריות, ושפיכות דמים.

איזה מהחטאים הכריע את החורבן, שלא ברכו בתורה תחילה או אלו הג' עבירות, ותירצו שאחד גרם לשני בגלל שלא החשיבו את התורה באו לידי עבירות חמורות אלו. מי שלא מחשיב ומעריך את התורה מתדרדר עד דיוטה תחתונה של עבירות החמורות ביותר.

ויש עוד לומר שכל אחד מהחטאים גרם לחורבן, אבל אצל כל אחד החטא שונה שהרי תלמיד חכם לא שייך בעבודה זרה, בגילוי עריות או בשפיכות דמים. העבירה של תלמיד חכם מתבטאת שאינו מברך בתורה תחילה כשאינו מחשיב ומעריך את התורה כדבעי. וחטא זה אצלו חמור בדיוק באותה מידה כאצל אותו אדם פשוט שחוטא בעבודה זרה או אדם אחר בשפיכות דמים וגילוי עריות. בית המקדש שייך לכלל ישראל כולם שותפים בו ולכל אחד חלק בו ממילא לכל אחד גם חלק בחורבנו וגם לתלמידי חכמים.

DINÉ TORÁ	SERVICIOS	ASESORÍA	CONTÁCTANOS
Comuníquese al cel. (+52) 55 3214 4312	Contrato de renta, venta, preventa, inversión, sociedad, testamentos, Heter Iská otros.	Consultas telefónicas, citas, preguntas.	Cel. (+52) 55 3214 4312 Email: Betdinemetumishpat@gmail.com Dirección: Horacio 1220 PA, Polanco, CDMX
Para recibir el Alón escribenos a: alonmaeshamishpat@gmail.com o descárgalo en https://www.dirshu.co.il/category/הורדות-עלונים/מעשה-המשפט/			